

DE LAATSTE NACHT.

't Is beslist, morgen sterven de graven.

Met deze woorden trad Karel, de ons bekende burger, de taveerne « De Zoete Inval » binnen.

— Helaas, wij hebben het vernomen, antwoordde een ander. Egmont en Hoorne zijn verloren.

— Wij hadden hen alleen kunnen redden, toen ze eergisteren van Gent naar hier vervoerd werden, fluisterde Karel. We wisten het echter te laat.

— En al hadden wij het op tijd geweten, hernam zijn makker, dan nog waren wij machteloos geweest. Wat denkt ge? De graven werden vervoerd in een rijtuig, begeleid door tien afdeelingen voetvolk en eene afdeeling ruitery. Hebt ge het lot van Dries Verhoef vergeten?

Allen zwegen. Treurig staarden ze voor zich. De deur ging open. Een man stormde binnen, juichende :

— Egmont komt vrij!

De anderen sprongen verrast op.

— Ge raast! riep Karel.

— Hoe weet ge dat? vroeg een ander.

— De gravin is bij den hertog geweest, om hem het leven van haar gemaal af te smeeken.

— En wat heeft Alva geantwoord?

— Morgen zal uw echtgenoot de gevangenis verlaten.

Karel viel met een kreet van woede op zijn stoel neer.

— Onnoozelen! riep hij op bitteren toon. Hoe kunt gij u zoo laten misleiden? Ja, morgen zal Egmont zijn kerker verlaten, want morgen zal hij het schavot beklimmen.

De opgewonderheid was verdwenen.

— Hoe laag, hoe ellendig laf! sprak er een. Dat is spotten met iemands wanhoop. Ha, Alva is de grootste schurk der wereld!

De tijding van de aanstaande terechtstelling der beide graven, had in gansch Brussel ontroering en woede verwekt.

* * *

De edellieden zaten gevangen in het Broodhuis, scherp bewaakt door Spaansche krijgslieden. Onbekend met wat de dag van morgen hun brengen zou, waren ze ter ruste gegaan. Egmont sliep. Een der wachters legde zijne hand op 's graven schouder. De veroordeelde schrok wakker. Achter in het vertrek bemerkte hij eene zwarte gestalte.

— Wie is daar? vroeg Egmont verrast.

— De bisschop van Ieperen, zei de kerkvorst naderende.

De aanblik van den man, wiens hoofd, morgen vallen zou trof den geestlijke zoo hevig, dat hij niet in staat was in de eerste oogenblikken een woord te spreken. Met sidderende hand reikte hij den gevangene een papier over. Het was het doodvonnis. Egmont verbleekte, maar hij herstelde zich ras. Eer verwonderd dan bedroefd, las hij het stuk. Negen maanden was hij nu opgesloten. Nooit had hij echter gedacht, dat de dood het einde zou zijn. En nu las hij het hier. Sterven moest hij, hij, de overwinnaar van St.-Quentin en Grevelingen, hij, die van Filips zulke vriendschappelijke brieven en van Alva een menigte geschenken ontvangen had.

— Is dit vonnis onverbiddelijk? vroeg hij aan den bisschop.

Deze knikte.

— Mag ik niet hopen op genade of uitstel?

— Helaas...

En de geestelijke vertelde zijn vergeefs gesprek met Alva.

— Als mijn lot dan beslist is, ben ik toch nog gelukkig, zoo'n voortreffelijk man als biechtvader te hebben.

Een wreed ontwaken! Wreed ontwaken uit den slaap niet alleen, maar ook uit het goed vertrouwen van den koning. En wellicht peinsde hij aan Oranje's woorden bij het laatste samenzijn te Willebroeck. Egmont dacht eene wijl na.

— Ziedaar, barstte hij dan los, waarachtig een wreed en gruwelijk oordeel! Ik geloof niet, dat ik zulk lot verdiend heb, door mijne diensten aan Zijne Majesteit. Wat ik deed, geschiedde in 's konings belang. En mocht ik soms gedwaald hebben, dan nog is deze straf te zwaar. Mijne lieve gezellin en mijne onnoozele kinderkens zullen in ellende achterblijven, want al mijne goederen zijn verbeurd. Wat moet ik nu doen?

— U ten doode bereiden en niet meer aan de wereld denken, antwoordde de bisschop.

De graaf sprak zijne biecht. Daarna diende de geestelijke hem de laatste Sacramenten toe. De gedachte aan zijn gezin bekommerde den rampzaligen graaf. Hij schreef aan den koning den volgenden brief :

« Heere,

« Het vonnis, dat Uwe Majesteit over mij geliefde uit te spreken, heb ik dezen nacht vernomen, en ik vermag niets daartegen, dan geduld om te dragen, hetgeen de goede God mij toezendt. Nochtans is 't waar, dat ik nooit iets voornam, noch dacht, hetgeen uwen koninklijken persoon, zijn dienst, of het oud algemeen geloof mocht schaden. Heeft iets van mijn doen of laten gedurende de beroerten andere schijn gehad, 't is bij den nood des tijds en buiten ontrouw of kwaadwilligheid gebeurd. Dus roep ik Uwe Majesteit aan om vergiffenis, zoo ik haar ergens vertoornd heb, en bid haar om mijne andere diensten wille, zich over mijne bedroefde gemalin, onnoozele kinderkens en arme dienaars te ontfermen.

» 't Welk wezende, 't laatste verzoek, dat ik aan haar heb, mij, zoo ik hoop, niet zal geweigerd worden. En met dezen toe- verlaat, beveel ik mij aan de genade Gods.

» Uit Brussel, den vijfdén van Zomermaand, des jaars vijf- tien-honderd-acht-en-zestig.

» Uwer Majesteit ootmoedigste, getrouwste onderdaan en die- naar, tot sterven bereid,

» Lamoraal van Egmont. »

Daarna schreef hij nog een brief aan Alva en eindelijk een aan zijne vrouw. Hij verzegelde de brieven.

— Wilt gij ze voor mij bezorgen? vroeg hij aan den bisschop.

— Ik beloof u plechtig dezen plicht te vervullen.

— En laten wij nu nog wat spreken over den dag van morgen.

Wat raadt ge mij aan tot de menigte te zeggen?

— In uwe plaats zou ik zwijgen. De Spaansche troepen zullen het schavot omringen. Zij verstaan u niet. En het volk kan u zoo ver niet hooren.

Beiden spraken nog eene wijle te samen. Plotseling drong een verwijderd gerucht tot de kamer door.

— Men slaat reeds het schavot op, zei Egmont diep ontroerd

Welnu, ik wil mij voor den dood gereed maken.

De graaf tornde nu zelf den kraag van zijn wambuis en zijn hemd en bracht het overige van den nacht in gebeden door. Hoorne had de vreeselijke tijding met niet minder kloekmoedigheid ontvangen.

A. HANS.

EGMONT en HOORNE

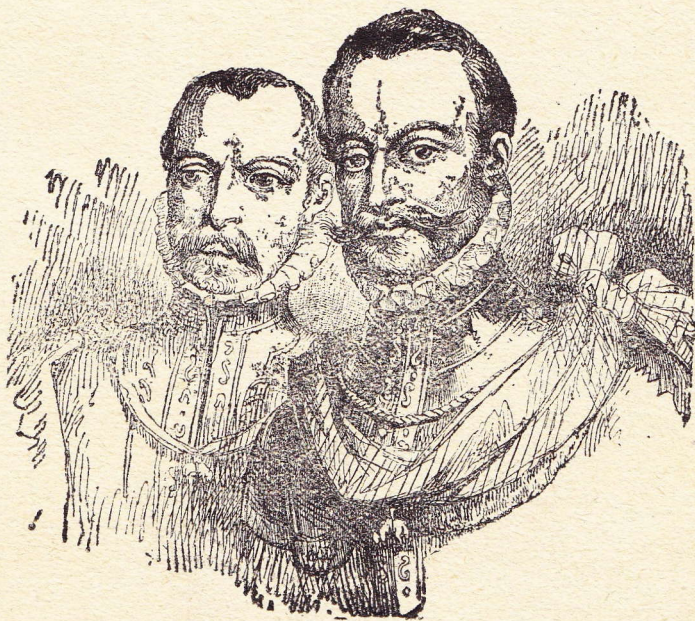
L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

EGMONT en HOORNE

DOOR

A. HANS

DERDE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

INHOUDSTAFEL

	Bladz.
Inleiding	5
I. In Frankrijk	7
II. Te Willebroeck	20
III. De komst van Alva	24
IV. Het Feestmaal	27
V. De Gevangenneming	29
VI. In de Brusselsche Taveerne	33
VII. Mislukt	38
VIII. Bedroefde Vrouwen. — Een edele Grijsaard	41
IX. De laatste Nacht	47
X. Het Treurspel	51
XI. Hoorne's Broeder	55
XII. Egmont's Zonen	58